

Chương XIV

Sau trận đánh Thi Lang, Bình Định Vương đem quân lên đóng Lỗ Giang thì gặp ông Nguyễn Trãi đến dâng bài sách Bình Ngô. Bình Định Vương đã nghe danh ông, nay xem sách Bình Ngô rất hay nên dùng ông làm tham mưu. Ông Nguyễn Trãi là một tay tài giỏi, nhiều mưu lược, ông chấn chỉnh quân binh để chờ thời.

Đến tháng 11 năm Tân Sửu, Trần Trí ước với quân Lào đem quân đến đánh Bình Định Vương nơi đồn Ba Lâm bị Vương cướp trại ban đêm và phục binh đánh chúng phải lùi về ngay hôm sau.

Trận này tướng Lê Thạch bị quân Lào bắn chết vì ai cũng tưởng lầm chúng đến thiếp viện mình.

Để trả thù, năm Nhân Dàn Bình Định Vương kéo quân từ Ba Lâm tiến lên đánh đồn Quan Gia và phải lùi lại vì bị quân Lào và giặc hai đầu đánh dồn lại.

Về đến Khôi Sách lại bị vây. Vương và các tướng sĩ liều chết mới phá vòng vây chạy về Chí Linh. Hết sạch cả lương thực, quân lính khổ cực ăn rau cỏ và làm thịt voi ngựa hết cả. Vương cùng khốn phải xin hòa và bọn giặc thấy đánh không lại nên cũng nghe theo Vương.

Năm Quý Mão đem quân về Lam Sơn. Tướng giặc Trần Trí, Sơn Thọ nghi Vương không hoà thật nên giữ Lê Trăn là tướng sứ của Vương nên Vương tuyệt giao cùng chúng và kéo về đóng Lữ Sơn.

Năm Giáp Thìn Bình Định Vương nghe theo kế sách của tướng Lê Thích định về lấy châu Trà Long và Nghệ An để làm căn cứ chờ thời tiến đánh Đông Đô nên người tiến đánh đồn Đa Căng, Lương Nhữ Hốt bỏ chạy.

Lấy Đồn Đa Căng, Vương tướng quân đến núi Đồ Liệp thì gặp giặc kéo quân tới. Vương phục binh đánh Trần Trí.

Phương Chính bỏ chạy rồi vây đánh thành Trà Long, thi phủ Cẩm Bành mở cửa ra hàng.

Vua nhà Minh nghe tin Vương hoành hành nên xuống chiếu trách mắng bọn Trần Trí nên chúng sợ hãi phải đem cả thủy bộ tiến đánh Bình Định Vương.

Bây giờ vào giữa năm Giáp Thìn đoàn nghĩa quân ở Lam Thôn đang lâm vào cảnh nguy khốn vì giặc bao vây bên ngoài ráo riết không để ai đem được lương thực vào.

Từ Sinh và tất cả quân sĩ tướng tá, không sao tiến thủ được. Muốn kéo quân ra đánh e ta yếu giặc mạnh không là gì cự nổi. Còn cứ ở mãi trong rừng để chịu như mấy năm vừa qua thì quân sĩ ngã lòng cả.

Quân lính tuy không đói nhưng lương thực không dư, họ chỉ muốn tiến đánh nhưng không có lệnh trên nên đành chịu.

Trong khi ấy trong dinh tướng Hoàng Thành một cảnh tượng diễn ra trong bầu không khí ghê sợ.

Hoàng Thành ngồi trên ghế hổ, phía dưới các tướng đều ngồi im phăng phắc, cạnh Hoàng Thành là vị võ sư ngồi nghiêm nghị như một vị thần linh.

Hoàng Thành cất tiếng:

- Bình Định vương quả là giặc dữ, nay chúng đã chiếm nhiều nơi lại tiến quân gần vùng ta, tấn công ta không biết ngày nào, các tướng có mưu kế chi chằng?

Không một ai đáp một câu nào, các bộ tướng của Hoàng Thành có vẻ sợ oai vị anh hùng nước Nam nên lặng thinh cả.

Hoàng Thành chán ngắt, gắt to:

- Các ngươi thật vô dụng. Giặc đến gần mà không mưu gì chống giữ thì có ngày quân ta bị thua như các nơi khác.

Vị võ sư lên tiếng:

- Bình Định Vương quả là tay tài giỏi. Ta nên thủ mà thôi. Trần Trí, Phương Chính, Sơn Thọ, Mã Kỳ còn thắng ông ta không nổi nữa là quân ít như ta.

Bọn hộ tướng của Hoàng Thành đều nhận lời vị võ sư là đúng làm Hoàng Thành tức giận nói với vị võ sư:

- Đến quân sư mà cũng nói như vậy sao? Ta xem giặc kia là một đám cỏ thôi, chỉ hiềm ta không phải tổng quản các đạo binh mã nên không làm sao đánh chúng tan được.

Vị võ sư thấy Hoàng Thành nổi giận và có vẻ khinh giặc nên khích vào:

- Tài tướng quân ai cũng nhận là giỏi, nhưng tướng quân có chạm trán với Bình Định Vương thì phải e dè cho lắm.

Hoàng Thành cười và nói:

- Ta sẽ làm chúng tiêu tan cho chúng biết oai lực ta.

Ông ta truyền lệnh cho quân tướng phải phòng giữ các nơi cho nghiêm ngặt cả ngày lẫn đêm rồi cùng vị võ sư trở lại tư dinh.

Vị võ sư biết đã đến ngày mình không còn ở với Hoàng Thành được nữa nên định dùng mưu kết liễu đội quân của hắn và sinh mạng hắn cho rồi nên nói:

- Năm nay tướng quân tốt lắm, sao tướng quân tỏ rạng trên phần đất Nam. Tuy thấy có việc nhưng rồi sẽ qua cả. Mồ mả đã phát, tôi xin mừng cho tướng quân nay mai mà xong việc xin tướng quân nhớ đến lão phu đã hết lòng cùng tướng quân.

Hy vọng Hoàng Thành như tràn trề, mộng đồ vương như rục rờ trong lòng hấn, hấn mừng rỡ nói:

- Ta nào dám quên ơn quân sư.

Vừa lúc đó Lam Hà bước tới nên vị võ sư phải bước ra vườn hoa, trán lão nhăn lại vì lão đang nghĩ mưu kế để kết liễu sanh mạng Hoàng Thành và đoàn quân của gã.

Hoàng Thành lúc ấy cầm tay Lam Hà và hỏi:

- Ái nương sao có vẻ buồn như vậy.

Lam Hà không đáp, nàng nhìn ra vườn hoa gương mặt buồn thảm thía.

Hoàng Thành hỏi ngay:

- Kìa! Kẻ nào làm ái nương buồn. Ta sẽ trừng trị nó ngay.

Lam Hà vờ lau nước mắt nói:

- Thiếp thấy tướng quân lo lắng nên buồn mà thôi. Có lẽ tướng quân lo quân cơ đại sự chăng?

Hoàng Thành đáp ngay:

- Phải, ta đang lo việc quân cơ. Không nay thì mai Lê Lợi sẽ đến đây và bọn ta phải mang quân ra chống cự. Kẻ kia được Trà Long thế đang mạnh mà tướng Trần Trí cho lệnh ta phải tiến đánh e không thành sự nên ta lo kế vẹn toàn.

Lam Hà hiểu ra cái cố Hoàng Thành buồn, nàng vờ buồn và nói:

- Thiếp tiếc không làm sao cho tướng quân vui được. Giá là kẻ giỏi việc binh thiếp sẽ cố giúp tướng quân.

Hoàng Thành vuốt ve Lam Hà và nói:

- Tội nghiệp cho ái nương lo sợ cho ta, nhưng ta sẽ phá tan quân Lê Lợi cho ái nương xem. Có một điều làm ta sợ là toán nghĩa quân của tên Từ Sinh thỉnh linh xông ra đánh phá đồn trại ta lúc ta đem quân đi. Nếu nó phá được trại này thì phu nhân sẽ bị nguy mà căn bản ta mất lúc về cũng không được nữa.

Lam Hà xúc động mạnh khi nghe Hoàng Thành nhắc tới người cũ, nàng vịn tay vào thành ghé khiến Hoàng Thành chú ý hấn hỏi:

- Ái nương làm sao thế?

Lam Hà cố giữ lòng bình tĩnh đáp:

- Thiếp không lo sợ Từ Sinh mà chỉ lo Bình Định Vương. Nếu tướng quân đem binh đi e có bề gì thì còn gì là thân.

- Ái nương chớ lo sợ điều ấy. Từ xưa nay ta xông pha trăm trận vào sanh ra tử còn không sao nữa là trận này. Ta chỉ sợ tên Từ Sinh đánh thình lình lúc ta ở hồ mà ta bị thua như bao lần trước. Chính nó mới là họa trong tâm phúc của ta. Ta không làm sao yên được với tên giặc đó. Bao năm nay ta khổ và lo vì không làm sao trừ được.

Hoàng Thành thở dài nói:

- Ta nghĩ giận bọn tướng quân bất tài. Giá tất cả tướng Minh Triều ai ai cũng như ta thì đâu đến nỗi Lê Lợi hoành hành như vậy. Khắp các nơi trăm đạo nghĩa quân nổi lên, các tướng không làm sao dẹp nổi nên Lê Lợi mới có cơ hội tung hoành như vậy.

Lam Hà có ý mừng, nàng mong cho vị anh hùng đất Lam Sơn thành công sớm để nước nhà chóng thoát ách xâm lăng.

Và khi nghĩ đến đó nàng trở nên buồn vì khi thanh bình nàng sẽ đau khổ bởi tình tuyệt vọng. Từ Sinh có khi nào nhận nàng làm vợ khi mà nàng đã là phu nhân của tướng Hoàng Thành bao năm nay.

Mặc dầu nàng có công giúp chàng dò thám việc quân tình của giặc, nhưng chàng đâu vì lẽ đó mà quên tội riêng của nàng đối với chàng.

Đời nàng thế là hết. Chỉ vì nàng yếu đuối. Không phấn đấu nên đành mắt đời sáng đẹp. Cho đến khi nàng hiểu rõ thì sự đã muộn rồi.

Giá ta như Bạch Phụng thì đời ta đâu đến nỗi. Lam Hà cố nén giọt nước mắt, nàng nhìn Hoàng Thành với đôi mắt căm hờn nhưng sự căm hờn ấy không lộ ra vì gương mặt trắng mịn xinh đẹp của nàng che giấu mất.

Hoàng Thành nhìn vợ toan nói thì thị nữ đem vào dung bức mật lệnh do tỳ tướng đem tới. Hắn vội vàng mở ra xem trong khi Lam Hà chú ý nhìn.

Đấy là bức mật lệnh của tướng Trần Trí:

Tướng quân Hoàng Thành.

Hiện Lê Lợi cùng các tướng đã đóng ở bắc ngạn Lam giang trogn vùng đất Khả Lưu. Quân binh của chúng to lớn lắm.

Ta đem thủy quân tiến vào, tướng Phương Chính sẽ đem quân bộ tới đánh. Vậy tướng quân phải lập tức đem mười ngàn quân tinh nhuệ đi tiên phong theo đường bộ đến bắc ngạn Lam giang. Có phá vỡ tiền quân của địch.

Ta đã truyền mật lệnh cho tướng Chu Kiệt đem quân theo tiếp ứng ngay. Còn đại quân ta sẽ tiến vào đánh úp.

Xong trận này nếu ta đại thắng thì quân giặc mới tan. Phải cố bắt cho được Lê Lợi chó cho hắn chạy thoát như những lần trước mà di hoạ về sau.

Ta có sẵn địa đồ đây, tướng quân nên theo đó mà hành sự. Chớ làm trễ mất dịp may.

Thống Binh Trần Trí.

Hoàng Thành đề mật lệnh lên trên bàn và bảo Lam Hà:

- Phu nhân yên lòng ở nhà. Ta đi trận này là xong việc lớn rồi sẽ cùng phu nhân vui hưởng hạnh phúc. Lê Lợi phen này có tài trời cũng phải chết vì ta đem cả toàn lực tiến đánh.

Lam Hà lo sợ, nàng muốn đoạt tướng lệnh của Trần Trí mà không biết làm sao nên ra hiệu cho cô Tâm thị nữ tức thì cô Tâm chạy ra vườn báo cho vị võ sư hay.

Trong khi ấy thì Lam Hà rót rượu mời Hoàng Thành gọi là chén rượu tiễn người chinh chiến.

Vị võ sư đi vào và hỏi Lam Hà:

- Tướng quân đi đâu mà con tiễn rượu?

Hoàng Thành nhìn vị võ sư, cười và nói:

- Ta đi trận này là xong. Lê Lợi mà bị diệt thì các đạo quân kia cũng dễ dẹp.

Vị võ sư nhìn mật lệnh trên bàn và nói:

- Tướng quân cho lão biết kế sách ra sao để lão tính xem. Tướng quân còn nhớ những lần thất bại là do tướng quân không bàn với lão trước.

Hoàng Thành đưa mật lệnh cho vị võ sư xem rồi nói:

- Quân sư xem kế hoạch ta như vậy thì Lê Lợi tài gì chống nổi. Quân ta đông gấp mười lại vây đánh thành linh thì giặc phải bó tay.

Xong trận này ta mới yên được mà lo việc tranh bá đồ vương, chớ còn chinh chiến đây đưa thì khó mà hành sự. Vị võ sư xem phương lược của Trần Trí, ông kinh sợ nghĩ thầm: Thế này nguy cho Bình Định Vương. Quân giặc tấn công thành linh mà dùng nhiều quân như vậy e cho Vương không chống nổi.

Ông đặt mật lệnh xuống và chúc mừng Hoàng Thành một chén rượu:

- Chúc tướng quân mã đáo thành công. Phen này lão và cháu lão có phận nhờ. Lão xin thử vững trại này chờ tướng quân về.

Hoàng Thành mừng rỡ nói:

- Nếu quân sư ở lại giữ trại thì ta yên lòng lắm. Ta muốn quân sư theo giúp ta như mọi khi nhưng hôm nay giữ trại là một trọng trách.

Tên Từ Sinh khôn ngoan xảo trá lắm. Hắn thấy ta rút quân đi thì sao cũng khuấy rối trại ta. Nếu trại này có bề gì thì căn bản ta hư. Vị võ sư lo Hoàng Thành đem nhiều quân quá thì có hại vì hắn xông vào tiền quân của Bình Định Vương nên nói:

- Theo lão nghĩ trận này có cả thống binh đem quân tới thì tướng quân cần gì phải đem cả mười ngàn quân. Hãy để lại phân nửa giữ trại và gìn mò mả là hơn.

Hoàng Thành nói:

- Như thế e không đủ chãng?

- Tướng quân lầm rồi. Đem nhiều quân càng thêm bận, tướng quân há không nghe câu: Nhiều quân thì tướng khôn sao? Nay tướng quân làm tiền bộ tiên phong, xông vào chỗ nguy hiểm cầu đánh cho nhanh nếu nhiều quân mà nhờ thua thì nguy lắm. Nếu chạy bỏ quân thì bị tội, mà ở lại thì bị nguy khôn còn gì? Chi bằng dùng ít quân hễ tiến đánh thì được nhanh, còn khi lùi thì cũng chóng mới là kế vẹn toàn.

- Nhưng ta đi trận này không được kéo lùi, chỉ có tiến mà thôi.

Vị võ sư cười và nói:

- Nếu đem quân đi nhiều mà Từ Sinh kéo quân tới phá trại thì sao. Làm tướng phải thông cơ biến. Nếu bơ bơ theo lệnh trên thì không phải người trí. Điều hay nhất là thắng giặc mà bảo thân, nếu thân mất mà có thắng cũng không ích gì. Tướng quân gần xong nghiệp lớn. Mồ mả ông cha đã đến hồi phải cần phải bảo thân hơn lúc nào hết. Chớ hiểm vì chút danh nhỏ mọn mà hư đại sự đi. Tướng quân xét nếu Từ Sinh phá trại lại làm hư mồ mả tổ tiên thì đại nghiệp tan tành còn hòng chi nữa. Dù có thắng một trận, diệt được Lê Lợi cũng chẳng ra chi. Như vậy lão theo giúp tướng quân lâu nay đều là công đã trảng.

Hoàng Thành động lòng vì lời nói vị võ sư, anh ta nói:

- Quân sư nói phải lắm. Vậy ta chỉ đem năm ngàn quân theo mà thôi.

Hoàng Thành nói xong anh ta bước ra ngoài truyền lệnh cho tướng sĩ huy động quân lính để kéo đi.

Vị võ sư bảo Lam Hà:

- Con ra ngoài canh chừng Hoàng Thành cho ta. Nếu hắn vào con hãy giữ hắn lại.

Nói xong ông lật đật viết một phong thư và vẽ một bản địa đồ giống như của Trần Trí rồi niêm phong lại gọi cô Tâm đến bảo cô giấu kỹ lưỡng vào mình.

Ông ra ngoài dặn nhỏ Lam Hà vài câu rồi thẳng ra trại quân, dùng những lời dọa để rối lòng chúng.

Còn Lam Hà ra ngoài tìm Hoàng Thành và nói:

- Thiếp xin lên chùa Bửu Minh cầu nguyện Phật ban phước lành cho tướng quân.

Hoàng Thành cảm động nói:

- Ái nương chớ đi nhọc.

Lam Hà nói:

- Nếu thiếp không làm thế thì không yên tâm được. Xin tướng quân để thiếp đi cho thiếp yên lòng.

Hoàng Thành vuốt ve nàng tỏ vẻ âu yếm rồi mới để nàng đi.

Lập tức Lam Hà cùng cô tỳ nữ Tâm lên xe bốn ngựa sai người phóng nhanh lên đồi Bửu Minh.

Bấy giờ sư cụ đang tụng kinh trong chùa thầy Lam Hà và cô Tâm đến, ông hiểu ngay có việc bí mật nên nhìn quanh và nói:

- A di đà phật, chẳng hay phu nhân đến có chuyện chi?

Lam Hà nhìn sư cụ, nàng nói:

- Thiếp muốn cầu Phật nên đến đây nhờ ơn sư cụ. Lúc bây giờ quân hầu Lam Hà ở ngoài cổng chùa nên Lam Hà tiến đến bên sư cụ và nói mau:

- Có chuyện vô cùng trọng hệ. Hoàng Thành động binh đánh úp Bình Định Vương. Có thư của vị võ sư gửi cho tướng quân Từ Sinh.

Sư cụ nói mau:

- Hiện có nữ tướng Bạch Phượng ở sau liêu. Con nên trao thư cho người.

Cô Tâm nghe vậy nên đi ngay ra sau liêu làm như theo lệnh chủ sai khiến.

Còn Lam Hà nghe nói có Bạch Phượng, nàng nhớ ngay đến người thiếu nữ phi thường mà mình đã gặp ngoài chòi thuở nọ và tự nhiên nàng hình dung đến cảnh Từ Sinh và một cô gái đẹp ở chung nhau trong cảnh tình mơ mộng ngày xưa.

Tự nhiên nàng hơi ghen tức, nàng đau khổ khi nghĩ đến Từ Sinh sẽ yêu một thiếu nữ khác mà quên mình.

Nàng muốn gặp Bạch Phượng nên xin phép sư cụ rồi đi ra liêu. Thấy Bạch phượng đang mở thư của vị võ sư ra xem, nàng có vẻ không bằng lòng vì chỉ có Từ Sinh mới có quyền ấy.

Bạch Phượng chỉ gật đầu chào nàng và cầm cúi xem thư kia rồi vẽ ra bốn bức địa đồ khác mau lẹ rồi cất vào mình.

Xong đâu đấy, Bạch Phượng ngược mặt nhìn Lam Hà và bắt gặp đôi mắt không bằng lòng của nàng. Bạch Phượng là một cô gái thông minh tuyệt vời, thoạt nhìn nàng hiểu ngay kẻ tình địch không bằng lòng cử chỉ mình nên nói:

- Xin lỗi phu nhân về việc tôi vượt quyền, nhưng vì bất đắc dĩ thôi, phu nhân tha thứ cho.

Trong đôi mắt Lam Hà thoáng qua một tia lửa giận trước cô gái mà nàng nghi ngờ sẽ chiếm người yêu mình, nhưng tia lửa ấy tắt ngay vì sự tủ nhục đau khổ.

Bạch Phượng gọi nàng là phu nhân là có ý mỉa mai mình chăng? Má ngàn đỏ bừng, óc nàng quay cuồng và nàng càng tức tối, càng nhục vì lòng tự ái bị xâm phạm đến.

Bạch Phượng hiểu ngay tâm trạng Lam Hà, nàng hối hận vì mình kém xử sự nên bước tới cầm tay Lam Hà và nói với giọng thành thật:

- Cô Lam Hà, chúng tôi nhờ cô bao nhiêu. Cô xứng đáng là một người dân Nam đối với nước. Anh Từ Sinh sẽ hài lòng vì có một cô bạn như cô. Việc gấp lắm rồi, tôi cần phải đi ngay mới được. Có ngày ta lại gặp nhau.

Lam Hà quên cả giận hờn, tình thương Từ Sinh không lúc nào hơn lúc này, nàng nói mau và có cảm tưởng đây là lời trời cuối cùng:

- Cô vui lòng chuyển lời tôi với anh Từ Sinh là tôi yêu kính anh ấy cho đến chết. Xinh anh tha tội cho tôi.

- Cô lắm, anh Từ Sinh bao giờ cũng yêu mến cô như thường. Tôi phải đi ngay và cầu mong ngày gặp nhau.

Nàng vỗ tay ba tiếng là hai gã đàn ông to lớn bước vào.

Trao cho mỗi người một bức địa đồ nàng dặn:

- Hai anh đi hai đường về đại trại gấp bây giờ trao cho tướng quân Từ Sinh bức địa đồ. Phải cố chết giữ cho được nó.

Hai người nọ cúi chào và lui ngay ra ngoài. Bạch Phượng vỗ tay lần nữa thì hai người nữa bước vào nàng dặn:

- Đem ngay bức địa đồ này giao cho Bình Định Vương. Cố chết bảo vệ lấy. Đây là vận mạng của nước ta, hai anh hãy liệu mà cố cho thành công.

Hai người nọ mỉm cười và nói:

- Tôi sẽ đem nó đến Bình Định Vương. Bằng không nó sẽ mất trước khi tôi bị giết.

Họ lui ra và biến nhanh sau cửa.

Bạch Phượng cầm tay vào chuôi gươm, dáng điệu nàng có vẻ oai vệ làm sao, nàng tiến lại phía Lam Hà và nói:

- Phần tôi phải đi ngay. Xin từ giã hai cô và mong ngày tái ngộ.

Nói xong nàng bước ra ngoài trong khi Lam Hà dậm với theo:

- Xin cô nhớ lời tôi gửi chàng.

Tâm bước tới vịn vai Lam Hà trong khi nàng nức lên vì cảm xúc, lòng nàng tê tái đau thương vì cảm thấy mình bị loại ra khỏi đời trong sạch sáng tươi.

Nàng còn mặt mũi nào nhìn lại Từ Sinh với Hương Lan khi mà họ vinh quang trở về.

Bất giác Lam Hà buột miệng than: Đời ta thế là hết, chỉ tại ta kém hèn không phấn đấu.

o0o

Tên quân do thám đem tin Bạch Phượng và bức địa đồ của tướng Trần Trí về cho Từ Sinh là chàng lập tức cho chép ra mấy bản và cho người phi ngựa đi ngay qua đại dinh của Bình Định Vương ở Bắc ngạn Lam Giang đưa tin ấy.

Chàng nổi trống tập quân và gọi tướng tức thì khắp các trại náo động lên. Quân lính nghe trống đều lật đật trại nào về trại nấy mặc áo giáp cầm khí giới và kéo ra họp nơi sân trại theo sự điều khiển của các bộ tướng.

Các vị phó tướng Lê Phong, Huỳnh Phúc, Nguyễn Lộc, Ngôn và Tham mưu Vịnh đều chạy đến đại dinh Từ Sinh chỉ có Nguyễn Đạt lúc ấy đang cầm đội quân khuấy rối vùng Lam Thôn nên không có mặt.

Khi các tướng hội đủ mặt, Từ Sinh nói:

- Có tin vô cùng khẩn cấp. Trần Trí đem cả thủy bộ tiến về Khả lưu đánh úp Bình Định Vương theo kế hoạch này.

Chàng đưa địa đồ kia ra cho các tướng xem và cắt nghĩa rõ ràng rồi nói:

- Lam Hà và vị võ sư trao tin ấy cho Bạch Phượng. Nàng chuyển tin về đây và đã đích thân qua trại Bình Định Vương rồi. Bây giờ đến phần việc của chúng ta phải cố làm cho xong thì phần thắng bại của quân ta đã thấy rõ.

Vịnh cất tiếng:

- Chúng ta không thể ở mãi nơi này được vì lòng quân sẽ chán nản. Cơ hội này ta phải ra quân chiếm lấy Lam Thôn và trại Hoàng Thành rồi đánh chiếm luôn đại trận của Chu Kiệt. Tôi chắc Bình Định Vương sẽ thắng được trận này vì người đã rõ kế hoạch của giặc. Quân Nam thành công trận này là có căn bản. Tôi chắc Bình Định Vương sẽ tiến đánh Nghệ An theo kế hoạch và từ đây ta không cần ở rừng già thế này nữa.

Ngôn lên tiếng:

- Chắc như lời tham mưu nói, ấy vậy chúng ta không nên bỏ qua cơ hội này. Quân ta nghe việc ra chiến là họ hăng hái hẳn chắc ta sẽ thắng trăm lần.

Nguyễn Lộc nói:

- Xin tướng quân cho lệnh kéo ra đánh.

Huỳnh Phúc và Lê Phong cũng tình nguyện kéo đi đánh trại giặc.

Từ Sinh thấy lòng người đều sôi nổi, chàng hơi mừng nói:

- Đây là ý định của vị võ sư ta. Hôm nay người chỉ huy đại trại của Hoàng Thành thì sự thắng trận của ta đã cảm chắc rồi. Nhưng ta quyết phải chiếm cho kỳ được đại trại của Chu Kiệt để làm thế y giáp che đỡ cho nhau lúc giặc đến mới là kế lâu dài.

Chàng tiếp:

- Bỏn phận làm tướng phải phòng xa như vậy. Việc có hơn có thua phải tính thế lâu dài mới thắng giặc được. Ta hơn giặc một trận mà bị tiêu diệt thì không ích gì cho nước.

Nguyễn Lộc nói ngay:

- Tướng quân nói đúng lắm, tôi sẽ cùng tướng Lê Phong và Huỳnh Phúc kéo đại quân tiến đánh trại Chu Kiệt. Nếu không thắng chúng tôi sẽ chịu dựng đầu.

Huỳnh Phúc và Lê Phong quả quyết nói:

- Chúng tôi sẽ chịu tội chết nếu thua quân.

Vịnh thấy mọi người đều quyết tử nên nói:

- Các vị có lòng hăng hái đáng kính, nhưng đạo làm tướng phải có cương và có nhu. Nếu cứng lắm thì gãy, phải tùy cơ mà hành động miễn sao chiếm được phần thắng mà toàn vẹn mới được.

- Chúng tôi sẽ làm theo lời tham mưu.

Ngôn nói:

- Quân ta đang có lòng muốn đánh. Trận này mà không đánh thì quân sĩ ngã lòng cả.

Từ Sinh cười và nghiêm trang nói:

- Các tướng đã quyết đánh thì tôi cũng xin theo. Vậy tướng Nguyễn Lộc, Lê Phong và Huỳnh Phúc kéo hai ngàn quân tiến đánh trại Chu Kiệt. Còn tôi và tướng Ngôn tiến đánh trại Hoàng Thành. Bên nào thắng phải kéo quân đến giúp bên kia.

Chàng nói lớn:

- Trận này ta mang toàn lực ra đánh giặc lúc chúng không đề phòng chu đáo, lúc chúng yếu thế. Nếu không thắng quyết không trở về trại.

Mọi người hăm hở khi nghe lời chàng làm Vịnh dè dặt có vẻ lo nghĩ, nhưng trước tình thế ấy, không làm sao anh ta nói ra được.

Từ Sinh nói ngay:

- trận này ta dùng cả tinh thần và sức mạnh của ba quân. vậy ta hãy làm họ phấn khởi tinh thần quyết tiến chứ không lui.

Chùng kéo tất cả chư tướng ra khỏi trại đến giáo trường nổi trống nhóm quân tức thì ba quân rần rộ kéo đến quanh giáo trường trông nghiêm chỉnh làm sao.

Các vị phó tướng đều về đứng trước đội ngũ của mình để nghe lệnh.

Còn Từ Sinh đứng trên tướng đài, có Vịnh đứng bên cạnh và một toán quân cầm giáo sáng đứng hầu.

Chàng nhìn xuống ba quân và cất giọng sang sảng:

- “Hỡi ba quân tướng sĩ.”

“ Bao nhiêu ngày chúng ta lia bỏ gia đình quê hương lập thành đoàn nghĩa quân để đánh đuổi kẻ xâm lăng ra khỏi nước ta. Nhưng trải bao năm nằm gai nếm mật giữa rừng sâu, nhưng chí nguyện ta vẫn chưa đạt thành là vì quân giặc thế mạnh mà ta yếu. Khắp cả nước nhiều người nổi lên chống giặc, nhưng mạnh ai nấy làm theo ý mình không kết tụ được thành một lực lượng hợp nhứt nên không làm gì nên chuyện. Ngày nay Đức Bình Định Vương được các nói hưởng ứng và theo lệnh người nên toàn nước ta đã có một khối thống nhứt từ ý chí đến hành động nên tương lai ta thêm rõ rệt, ta sẽ thắng giặc nay ma. Giặc đã bị đánh bại khắp các nơi. Dù chúng mạnh nhưng không sao chia quân cự với cả nước ta được. Còn quân ta đến đâu cũng được dân chúng giúp đỡ, ta lại biết cả đường lối và mưu mô của giặc nên ta phải thành công.

Bình Định Vương đã chiếm được châu Trà Long, nay ngày sẽ chiếm thành Nghệ An. Hoàng Thành và Chu Kiệt hiện đang bị vây cả. Trần Trí cũng nghèo ngặt, quân binh chúng mất cả tinh thần còn quân ta càng ngày càng mạnh.

Hỡi ba quân tướng sĩ! Nhân cơ hội này chúng ta tiến đánh trại Hoàng Thành và Chu Kiệt để chia lực lượng chúng, làm thế ý giặc cho Đức Bình Định Vương.

Dem Nghĩa quân anh dũng của ta tiến đánh hai trại quân bỏ trống thì sẽ ra sao? Chắc chắn quân ta sẽ làm cỏ trại giặc và từ nay ta sẽ thành công. Thành Nghệ An sẽ trong tay ta và quân ta sẽ quay ra Đông Đô nữa là xong.”

Đến đây quân sĩ hoan hô, hét to ngàn lời quyết chiến vang động một góc trời.

Từ Sinh đợi mọi người dịu lại, chàng đưa tay ra hiệu cho họ im và tiếp:

- “Xưa nay toán quân ta và Bình Định Vương không tiến thủ được là vì cô thế. Nay giặc đang nguy mà quân ta khắp các nơi đổ ra đánh thì phần thắng sẽ về ta.

Hỡi ba quân tướng sĩ! Cha mẹ anh em ta, giống nòi ta không thể chịu đè ép dưới sức cường quyền của giặc, chúng ta phải phá đổ gông cùm xiềng xích của giặc và vùng lên để sống tự do.

Trận này ra đi, nếu không thắng sẽ không về. Hãy quyết thắng, quyết thắng!”

Muông tiếng hô theo vang dội, khí thế quân tướng hăng hái vô cùng.

Từ Sinh đưa tay ra hiệu tức hiệu pháo ra quân nổ ầm lên. Dưới ánh nắng gương giáo lấp lánh sáng trên vai đoàn quân quyết tử kéo rầm rộ ra khỏi trại.

Trong rừng thiêng vang khúc hát oai hùng của đoàn quân nghĩa dũng kéo đi diệt tham tàn, giành tự do nòi giống.

o0o

Từ Sinh và Vịnh kéo quân đến Lam Thôn thì vào giữa giờ Tuất. Thời loạn ly nên vào giờ này không còn một ai thấp thoáng ngoài đường cả.

Đoàn quân âm thầm kéo đi nhanh nhẹn tiến vào trại quân tướng Hoàng Thành. Khi họ đến nơi thì đã cuối giờ Tuất, Từ Sinh truyền cho quân sĩ sẵn sàng phục kín xung quanh và chờ hiệu lệnh.

Chàng bảo Vịnh:

- Chờ khi có những ngọn đèn xung quanh là ta tiến vào nơi ấy là vị võ sư mở cửa sẵn cho ta vào.

trong khi ấy ba quân lặng lẽ giáo mác cầm tay chờ xông vào trại giặc.

Lúc bây giờ vị võ sư đang ở nơi đại trại cùng với Hoàng Hà là vị phó tướng của Hoàng Thành.

Đã biết trước đêm nay xảy ra việc gì nên vị võ sư truyền cho quân lính được mở tiệc ăn uống.

Hoàng Hà là một viên võ tướng từng trải việc binh, nhưng không thể ngờ một vị quân sư quan trọng tin cậy nhứt của chủ tướng mình mà làm phản nên không nghi ngờ chi. Anh ta tưởng vị võ sư thấy quân lính khổ cực nên làm thế cho họ vui mà hết lòng giữ trại.

Vị võ sư biết ý Hoàng Hà nên ông cười và bảo hấn:

- Hoàng Thành tướng quân đi chính chiến, chúng ta phải hết lòng giữ trại này chờ tin vui. Quân lính khổ cực lâu nay. Phải cho họ vui say thì họ mới hết lòng đến chết với ta.

Hoàng Hà chỉ vâng dạ và rồi hấn cũng uống rượu như quân lính.

Trống canh vừa điểm đầu giờ Hợi là vị võ sư vờ nhớ ra điều gì, ông bảo Hoàng Hà:

- Phiền tướng quân sang dinh phu nhân Hoàng Thành để bảo vệ người. Đêm nay ta phải ở nơi đại trại để xem việc quân cơ.

Hoàng Hà vâng dạ và đi ngay sang dinh Lam Hà phu nhân.

Trong khi đó vị võ sư cho đòi các bộ tướng đến uống rượu và nói:

- Đêm nay ta cho các người cùng vui để ngày mai lên đường chinh chiến. Ngày mai xông pha nguy hiểm không mong gì về nên các người hãy cùng vui.

Các bộ tướng tỏ vẻ lo sợ hỏi:

- Thưa quân sư chẳng hay chúng ta đi đâu?

- Đó là việc quân cơ đại sự, lẽ thì ta không nên tiết lộ, nhưng các tướng là người cùng sống chết với ta ngày mai nên ta đành phải nói rõ. Ngày mai chúng ta phải kéo đi tiên phong tiến đánh Bình Định Vương.

Bọn bộ tướng kinh sợ nói:

- Trại ta hiện phải giữ gìn sao ta phải đi kia?

- Đó là do lệnh trên. Mà thôi, đời quân lính sống chết có ra gì hãy uống cho quên sự đời khổ nhọc còn hơn.

Trong cơn buồn phiền muộn lo sợ chết sống, quân binh chán nản vô cùng, còn gì hơn lấy rượu làm vui nên bọn bộ tướng cùng uống cho quên.

Nhưng họ có ngờ đâu trong rượu ấy có chất mê mà vị võ sư đã cố ý cho bọn bộ tướng uống để họ ngủ mê làm quân lính không ai điều khiển.

Sau ba tuần rượu, vị võ sư vờ có việc bước ra ngoài khép cửa lại trong khi bọn bộ tướng của trại quân nặng đầu choáng óc và ngủ mê như chết.

Vị võ sư thấp hai lồng đèn đỏ và xách ra chỗ chòi gác. Tên lính canh thấy ông hẳn cúi chào, nhưng hẳn ngã gục ra chết ngay vì ông đánh một quyền vào ngang cổ hẳn.

Treo ngọn đèn đỏ lên, vị võ sư ung dung qua chỗ gác khác khi mở sẵn cửa trại.

Trong một loáng ông đến chỗ gác khác và cũng đánh chết tên gác bất ngờ rồi treo ngọn đèn lên.

Ngàn quân nghĩa dũng hội họp khi nghe lên 5h tiến vào.

Còn vị võ sư ung dung đứng yên chờ Từ Sinh đến.

Từ Sinh xông vào trước, chàng gặp ngay sư phụ mình nên cúi rạp đầu chào, nhưng vị võ sư xoa tay nói nhanh:

- Hãy lo phá giặc cho xong.

Từ Sinh vẫy quân chạy vụt vào vây quanh các trại binh như chớp n,hoáng trong khi Vịnh nổ ba tiếng pháo vang trời.

Đoàn nghĩa quân như bầy hổ xông vào trại, vung gươm giáo, mã tấu chém tràn vào quân giặc đang vui say làm giặc lăn ra như rạ.

Tiếng thét vang trời, pháo nổ ầm lên báo hiệu tiến quân tức thì toán hậu tập trận vào giết lũ giặc chạy thoát ra sân.

Trong chớp nhoáng bên ngoài trại nghĩa quân nổi lửa làm hiệu sáng rực một góc trời, trong khi trong trại giặc nghĩa quân thi nhau chém giết lũ giặc.

Tiếng náo động khắp các nơi, quân sĩ hò hét hòa với tiếng gươm giáo chạm nhau, tiếng hú ghê hồn của kẻ bại trận làm thành khúc nhạc hỗn loạn hãi hùng.

Từ Sinh và vị võ sư đứng nhìn cảnh tượng ghê hồn đó, lòng biến đổi khác thường. Vị võ sư buồn buồn nói:

- Thế là xong, trại quân này tan tành. Thế là ta đã chôn gần cả vạn quân giặc. Ta đã chôn luôn sanh mạng Hoàng Thành vào hang cọp. Công trình ta thế là xong.

Vừa lúc đó phía dinh Hoàng Thành phát hỏa. Vị võ sư bảo Từ Sinh:

- Còn Lam Hà trong ấy. Phải đem nàng ra mới xong. Có tướng Hoàng Hà nơi dinh kia nữa. Ta phải về.

Từ Sinh nói mau:

- Sư phụ đi e bất tiện vì kẻ kia sẽ hiểu ngay mưu mô sư phụ khi bị quân ta tấn công. Con xin giết Hoàng Hà để đem Lam Hà ra cho trọn tình vẹn nghĩa.

Từ Sinh cùng với mười tên giáp sĩ cùng sang dinh tướng Hoàng Thành.

Về phần Hoàng Hà sang dinh của Hoàng Thành phu nhân mới được một lúc thì hẳn nghe pháo nổ thì hiểu ngay có biến loạn. Anh ta hét lũ họ tướng mau mau phòng bị và đích thân đốc quân canh giữ cửa dinh.

Lam Hà nghe tiếng pháo nổ, tiếng quân reo hò, nành mỉm cười nói:

- Từ nay thế là xong, Từ Sinh chiếm được đại trại này thì căn bản đã nên rồi. Chàng sẽ là cánh tay đắc lực của Bình Định Vương. Ngày sau chàng sẽ là một vị công thần.

Ba tên hộ tướng chạy vào cầm giáo đứng trước cửa phòng nàng và nói:

- Thưa phu nhân chớ sợ, chúng tôi xin bảo vệ phu nhân đến kỳ cùng.

Lam Hà không biết phải làm sao, nàng biết thế nào Từ Sinh cũng đến để cứu nàng. Tự nhiên nàng ao ước muốn gặp mặt chàng, khao khát được chàng ôm mình trong tay dù nàng biết thân mình không còn trong sạch chẳng mong gì nổi lại đường tơ đã đứt với người cũ.

Nàng đứng im lặng nghe tiếng reo hò của ba quân nổi dậy, lòng xao động lạ lùng, nhưng bỗng nhiên gương mặt nàng trở nên tuyệt vọng, nàng chán nản thốt ra:

- Ta còn gặp chàng làm gì cho thêm tủi thẹn. Ta không nên gặp chàng để tránh sự đau lòng cho cả đôi bên.

Lam Hà đau khổ khi nghĩ thế, nàng vịn tay nơi thành ghé, lòng chua xót tái tê, mây sầu vương trong đôi mắt đẹp của thôn nữ trót đã nhúng chàm.

Ba tên hạ tướng vẫn trung thành cầm giáo đứng hầu Lam Hà thì bỗng Hoàng Hà chạy vào nói lớn:

- Thưa phu nhân trại quân ta bị giặc đánh úp gần tan cả. Nguy cơ đã đến, phu nhân nên theo tùy tướng thoát thân kéo dinh này cũng không giữ được.

Lam Hà hỏi ngay:

- Vị quân sư đâu?

trên trán Hoàng Hà thoáng hiện những làn nhăn, anh ta nghi ngờ vị quân sư của đại tướng mình là kẻ thù địch. Tại sao ông ta bày tiệc ăn uống vui say rồi giặc kéo đến đánh úp như vậy. Đây là việc tình cờ xảy ra hay ông sắp đặt trước.

Lam Hà tuy trong cơn buồn khổ, nhưng nàng vẫn còn đủ sáng suốt hiểu sự nghi ngờ của Hoàng Hà, nàng nói:

- Tướng quân đưa ta chạy đi theo chồng ta cho mau kéo giặc chạm đến ta.

Hoàng Hà bảo một bộ tướng:

- Mau mau ra đóng một cỗ xe bốn ngựa để chạy ra cửa sau.

Tên hạ tướng vâng lệnh chạy vụt đi trong khi Hoàng Hà gọi giáp sĩ đến để bảo vệ Lam Hà chạy trốn.

Bỗng tên hạ tướng đi thẳng xe chạy vào hơ hải nói:

- Không xong, quân giặc tràn lan khắp cả, chúng đón cả ngã đường sau, ta đành chịu nguy nơi đây rồi.

Hoàng Hà chưa biết nói sau thì Lam Hà hỏi:

- Các người không làm sao đưa ta chạy khỏi sao?

Hoàng Hà quả quyết nói:

- Chúng tôi quyết phá vòng vây đem phu nhân khỏi nơi đây.

Anh ta toan gọi tất cả giáp sĩ đến phá cửa sau chạy trốn nhưng lúc đó hai tên quân chạy vào thở hào hển và nói:

- Nguy mất, nghĩa quân đã phá mất vòng quân rồi. Chúng tiến vào sân dinh xáp chiến với quân ta.

Hoàng Hà chưa biết nói sao thì một tên quân khác chạy vào nói mau:

- Thừa tướng quân địch thân Từ Sinh chỉ huy giáp sĩ tiến vào đánh ta. Quân ta tan hơn nửa xinh tướng quân ra cự với giặc.

Lam Hà giật mình khi nghe có Từ Sinh đích thân cầm quân tiến vào, nàng hồi hộp và hiểu chàng vì mình mà đến đây cứu nàng.

Chàng thật là người chung thủy, còn ta là kẻ đáng khinh. Mặt mũi nào lại thấy chàng. Lam Hà thấy không còn sợ chết như ngày xưa nữa, nàng biết mình đã khờ dại làm mất cuộc đời.

Hoàng Hà bối rối thì quân chạy vào bảo cho biết là Từ Sinh đích thân phá cửa đem giáp sĩ tiến vào.

Hoàng Hà tức tối nói:

- Ta phải giết tên Từ Sinh để báo thù cho toàn thể trại quân. Nếu hắn chết thì quân ta đỡ một mối lo.

Hoàng Hà truyền cho giáp sĩ núp kín vào phòng Lam Hà đợi Từ Sinh vào là đồ ra giết chết ngay.

Giáp sĩ làm theo lệnh hắn, chúng núp kỹ lưỡng không lộ hình tích.

Còn Hoàng Hà bảo Lam Hà:

- Phu nhân cầm đoản kiếm này núp sau lưng hạ tướng để phòng lúc nguy biến. Hạ tướng xin liều thân bảo vệ cho phu nhân.

Hoàng Hà quây lại dặn bọn giáp sĩ:

- Khi nào Từ Sinh sấn vào các người để ta ra tay trước, rồi chúng ngươi sẽ ủa ra nhé? Phải giết cho được tên giặc đó trả thù cho trại quân ta thì chúng ta có chết cũng hài lòng.

Lam Hà rùng mình khi nghĩ đến Từ sinh chết vì cứu mình, nàng sợ hãi làm sao nên nói:

- Chúng ta nên phá cửa sau mà ra còn hơn giết một hấn mà phải chết cả.

Vừa lúc đó có tiếng gươm giáo chạm nhau gàn đó và rồi tiếng gươm giáo im bật, chỉ còn tiếng chân người tiến vào phòng Lam Hà.

Từ Sinh tiến lên trước, giáp sĩ mấy mươi người theo sau, chàng dừng lại ngay cửa phòng Lam Hà rồi bước vào.

Hoàng Hà đưa gươm lên nhắm ngay ngực Từ Sinh đâm mạnh một nhát.

Lam Hà Kinh sợ la to:

- Chết! Chết!

Vừa lúc đó nàng xô mạnh Hoàng Hà, làm hấn ngã qua một bên, lưỡi gươm trật khỏi ngực Từ Sinh làm chàng giật mình nhảy lùi né khỏi.

Lam Hà thấy cơ nguy vì Hoàng Hà quay gươm lại, nàng liền phóng mạnh lưỡi gươm đoản vào ngực hấn thì lưỡi gươm hấn cũng vụt đến đâm ngay vào ngực nàng, khiến nàng và hấn cùng ngã gục xuống.

Từ Sinh tuốt gươm thét giáp sĩ xông vào tức thì giáp sĩ của Hoàng Hà cũng xông ra. Gươm đao chạm vào nhau chan chát nghe ghê rợn.

Từ Sinh thấy Lam Hà té gục, chàng tức giận vung gươm đánh rạt quân giặc, gươm chàng đến đâu là bọn kia tan đến đâu vì chúng không phải là địch thủ cùng chàng.

Trong một loáng Từ Sinh đã hạ hơn năm tên còn lại mấy tên thì giáp sĩ của chàng đã hạ chúng.

Bây giờ Từ Sinh phục xuống vực Lam Hà lên thì nàng chỉ còn là một cái xác không hồn.

Tự nhiên Từ Sinh thảm thiết nã nùng, tình xưa như sống lại gọi chàng bao kỷ niệm êm đềm gian khổ, chàng đau đớn tê tái và tức tối căm thù lũ giặc đã làm chết đời nàng.

Một giáp sĩ bước đến bảo chàng:

- Dù sao Lam Hà cũng đã chết vì nước tướng quân chớ ưu sầu quá.

Lúc ấy Vịnh cùng một toán quân xông vào vì anh ta nghe Từ Sinh xông vào dinh giặc nên phải đem quân theo tiếp ứng.

Thấy Từ Sinh bồng trên tay xác Lam Hà, Vịnh không muốn chàng quá đau khổ nên nói ngay:

- Tướng quân nên giao thi thể Lam Hà cho giáp sĩ và cần đi tiếp viện ngay. Lê Phong, Huỳnh Phúc với Ngôn chắc chờ ta lắm. Phần Nguyễn Đạt và vị võ sư ở lại đây lo việc cho xong. Đồn quân này nay đã về tay ta trọn cả rồi.

Từ Sinh nén lòng, giao thi thể Lam Hà cho quân lính và bảo Vịnh:

- Đau đớn cho nàng chết vì tôi. Nếu không có nàng thì tôi đã không còn. Thế mà nàng không được nói cùng tôi lời nào.

Vịnh nói mau:

- Đem quân cứu viện để chiếm trại quân Chu Kiệt là cần thiết: Chúng ta không thể vì tình riêng mà để hư đại sự chung.

Từ Sinh nhìn xác Lam Hà lần chót và dằn lòng đau đớn cùng Vịnh ra ngoài kéo mấy nghìn nghĩa quân lên đường.

Trong đêm trường ngàn tiếng vó ngựa dồn dập, đoàn kỵ binh lướt như bay quyết diệt tan quân thù địch.

Độ một trống canh nữa thì Từ Sinh và Vịnh kéo kỵ binh đến trại Chu Kiệt.

Lúc bấy giờ lửa quanh trại sáng rực, đoàn nghĩa quân vây xung quanh, nhưng không làm sao xông vào trại được.

Từ Sinh gặp Lê Phong đang đốc chiến liền tiến vào và truyền đem tin có quân cứu viện khắp vòng quân cho mọi người phấn khởi lên.

Lê Phong bảo chàng:

- Quân ta tuy thắng nhưng giặc quá đông không thể xông vào ngay được.

Từ Sinh nhìn quân ta vây bộn giặc như vậy, còn quân giặc ở trong kiên thủ rất kín, chúng dùng da trâu tằm nước che ở ngoài nên lửa và tên không sao phủng vào trong được, còn chúng phòng thủ cung nỏ hễ thấy quân ta sấn vào thì bắn ngay.

Từ Sinh lo lắng nghĩ thầm: Không có nội ứng khó làm gì nổi chúng. Phải định kế mà tiến đánh mỗi thành chứ xua quân tràn vào thì thí mạng quân dù có thắng cũng bại to.

Chàng kể tai Lê Phong nói khẽ trong khi Vịnh chạy tới nói:

- Tôi thấy tiền quân không có lợi. Phải dùng kế khác mới xong.

Từ Sinh thấy vịnh đồng ý như mình nên hỏi:

- Ta nên lui à?

Vịnh nói mau:

- Lui thì không vì quân ta đang hăng bỏ qua cơ hội là hư đại sự. Còn tiến vào thì hại cho quân lính.

- Thế thì sao?

- Ta lui để rồi tiến đánh. Chắc phải thành sự được.

Từ Sinh và Lê Phong gật đầu, cả hai cùng truyền lệnh lui quân.

Quân lính vây đánh quân giặc cả trống canh nay đã thắng thế, khi nghe lệnh lui quân họ không hiểu sao cả, nhưng họ được ngay mật lệnh lui để thành công nên lui ngay lập tức.

Đoàn nghĩ quân chia ra làm ba toán, mỗi toán do một tướng chỉ huy, lui ra ba hướng để lúc tiến đánh cho dễ dàng, phóng giặc có chạy ra cũng không thoát được.

Từ Sinh định sẽ đào ngạch thông vào trại giặc để lúc tấn công thì quân ta chui lên thành lính đánh ngay trong dinh giặc.

Chàng mật truyền quân khoẻ mạnh thì hành ngay còn toán khác cho nghỉ ngơi để lấy sức.

Đoàn nghĩa quân ẩn núp trong rừng rất kín đáo, quân giặc không làm sao thấy được, chúng tưởng đâu họ đến tấn công như mọi lúc nên khôn gtin họ sẽ đến đánh ban ngày.

Quân giặc kéo ra dọn dẹp thây người chết và cho quân kỵ ra tuần xung quanh.

Tướng Chu Hy là người cùng họ với tướng Chu Kiệt được lệnh ở giữ trại, ông ta quyết trả thù trận này rồi nên định kéo quân theo đuổi giặc để phá tan.

Ông ta cho gọi tất cả các blộ tướng tâm phúc đến bàn kế đuổi theo trừ nghĩa quân cho tuyệt.

Trong các tướng có Sầm Sang là cháu Sầm Hưng là vị võ tướng trước kia dạy Từ Sinh học võ nghệ và bảo vệ cho gia đình chàng.

Sầm Sang bị bắt buộc phải tòng quân sang đánh nước Nam nên anh ta cũng như Sầm Hưng đều oán ghét bọn vua quan tham tàn đem dân lành ra cướp giựt vàng ngọc cho mình, bắt dân phải ra lính cướp nước người chịu chết để họ hưởng sung sướng.

Sầm Sang đã nghe tiếng người cầm đầu nghĩa quân ở đây là Từ Sinh mà bác mình là Sầm Hưng đã dặn dò cho biết Từ Sinh là học trò ông rất có tài chỉ phải làm sao giúp cho Từ Sinh về khi sau còn về nước được hội ngộ với gia đình thân tộc.

Sầm Sang thấy nghĩa quân càng lúc càng mạnh, quân mình có ngày phải tan, lúc ấy có lẽ mình bị giết chết còn hòng đầu về nước được nên anh ta muốn gặp mặt Từ Sinh để nhờ chàng giúp đỡ, che chở cho.

Sầm Sang tin chắc quân mình sẽ bại trận vì sự vùng lên của dân Nam, nhưng không dám lộ ra nên đành ngồi im nghe Chu Hy bàn kế.

Chu Hy cất tiếng nói:

- Từ Sinh là họa của quân ta. Phải cố tâm lực trừ bọn nó thì ta mới yên. Các người nghĩ sao? Ta muốn kéo quân ra đánh bọn nó.

Sầm Sang không muốn để Chu kéo quân ra như vậy, anh ta lo cho Từ Sinh bị thua liền nói:

- Việc ấy cũng nên lắm, nhưng ta kéo quân ra ngay thì sợ chúng mai phục đánh úp thành linh. Phải có người đi dò thám cho chắc rồi sẽ ra quân mới lợi cho.

Chu Hy nhìn Sầm Sang và nói:

- Nhưng ai dám đi dò thám quân giặc?

Các vị bộ tướng ngồi im ru, không ai dám hó hé vì ai cũng sợ nghĩa quân nuốt sống mình.

Chu Hy nổi giận thét to:

- Nuôi quân ngàn ngày dùng có một thuở, các người không dám lập công quả là vô dụng.

Sầm Sang thấy vậy anh mừng thầm liền nói:

- Tôi xin đi dò thám quân giặc. Nếu có tin chúng ở đâu, tôi về ngay lập tức để tướng quân kéo đi vây đánh chúng.

Chu Hy hài lòng nói:

- Người là người tâm phúc của ta lẽ thì không nên đi, nhưng không ai dám lập công thì người hãy lập kỳ được công lớn ấy.

Sầm Sang nói ngay:

- Bây giờ tôi xin lên đường. Tôi sẽ về báo tin sớm.

Sầm Sang cúi chào và lui ra ngoài thay áo như thường dân và ra khỏi trại đi nhanh vào phía rừng.

Biết thế nào nghĩa quân cũng còn núp trong rừng, Sầm Sang cứ đi thẳng vào đây định mình sẽ bị bắt và như vậy sẽ gặp được Từ Sinh.

Quả như ý anh ta định liệu, Sầm Sang từ lúc ra khỏi đồn là có người theo cho đến khi anh ta lọt vào rừng đến đường nhỏ là có gần chục ngọn giáo chĩa ra nghĩa quân hiện ra khí giới tua tủa quanh người anh.

Sầm sang thét to:

- Tôi muốn gặp tướng quân Từ Sinh có việc cần kíp. Mau mau đưa tôi gặp người.

Nghĩa quân nhìn anh ta hỏi lại:

- Gặp làm gì?

- Tôi là người của ông ta. Mau cho tôi gặp ông ta kéo hỏng việc lớn của người.

Quân lính xét kỹ trong người Sầm Sang và lập tức giữ anh ta, cho người phi ngựa về báo tin ấy.

Từ Sinh nghe quân báo, chàng lấy làm lạ vội lên ngựa cùng Vịnh đi nhanh ra và gọi quân đem Sầm Sang đến.

Sầm Sang nhìn Từ Sinh và hỏi:

- Tướng quân là Từ Sinh à?

- Chính tôi đây? Anh muốn gặp tôi có chuyện gì cứ nói.

- Chuyện quan hệ lắm, tướng quân hãy cho quân lính đi nơi khác mới được.

Từ Sinh ra hiệu cho quân lính lui hết, chỉ còn một mình Vịnh ở lại rồi bảo:

- Cứ nói đi.

Sầm Sang hỏi chàng.

- Tướng quân chắc nóng lòng muốn biết tôi là ai?

- Đúng vậy.

- Tôi là Sầm Sang đây. Chắc tướng quân còn nhớ Sầm Hưng?

từ Sinh cả mừng, chàng nắm tay Sầm Sang và nói mau:

- Không ngờ tôi được gặp anh trong cảnh này. Chẳng hay sự phụ tôi đâu?

- Người hiện ở Đông Đô.

Từ Sinh nhớ đến người thăm mình là người giàu lòng hơn hậu, chàng thương ông vô cùng. Ngày nay gặp Sầm Sang thì chàng có thể làm tròn lời hứa cùng ông.

Từ Sinh hỏi Sầm Sang:

- Tại sao anh đến đây được. Mà anh hiện ở đâu đến đây?

Sầm Sang nhìn quanh và nói:

- Có chuyện quan hệ lắm. Cần phải nói kín mới được.

- Anh cứ yên tâm. Chỉ có ba chúng ta mà thôi.

Sầm Sang nói khẽ:

- Chu Kiệt kéo đại quân ra theo đuôi tướng quân. tôi cả trở hấn, hấn mới nghe và sai tôi đi dò thám rồi mới kéo quân ra đánh cho chắc chắn.

Từ Sinh cầm tay Sầm Sang và nói:

- Cảm ơn anh vô cùng. Chắc anh có mưu gì giúp chúng tôi?

Sầm Sang nói:

- Chắc tướng quân biết rõ chúng tôi không có ý sang đây chịu chết. Bọn vua quan khiến đi nên đành vậy. Trong quân chúng tôi hầu hết đều muốn yên thân cày cấy làm ăn. Chỉ có bọn võ tướng chức cao là có nhiều tham vọng mà thôi.

Từ Sinh nói ngay:

- Hiện giờ các nơi do bọn võ tướng cầm đ; âu đều lâm nguy hết. Không bao năm nữa họ sẽ bại vong và khi ấy anh em sẽ về quê lo yên bề cày ruộng nương.

Sầm Sang nói:

- Tôi mong ngày chóng đến. Nhưng ngay bây giờ tôi xin theo tướng quân giết bọn ác đức đó.

Từ Sinh cảm động nói:

- Thật ít ai có lòng hơn nghĩa cao quý như anh.

Sầm Sang tiếp:

- Bây giờ ta nên lo diệt đồn binh của Chu Kiệt là xong một phần lớn, rồi sẽ tiến tới trại Hoàng Thành.

Từ Sinh cười và nói:

- Trại Hoàng Thành đã bị hạ từ đêm qua. Có lẽ giờ này Hoàng Thành và Chu Kiệt đã lâm nguy rồi anh ạ!

Sầm Sang có ý mừng rỡ nói:

- Nếu thế thì hay quá. Tôi xin dụ Chu Hy cầm quân ra đây, dụ chúng vào nơi nguy hiểm rồi quân ta đổ ra đánh.

Vịnh nói thêm:

- Trong khi đó tướng quân cùng tôi vờ kéo quân trở về đem theo quân tiếp viện rồi tràn vào chiếm đại trại luôn thể.

Sầm Sang gật đầu đáp:

- Như vậy là xong. Chu Hy xưa nay tin tưởng tôi lắm. Anh ta không ngờ gì cả, chắc là thành công.

Từ Sinh cùng Sầm Sang bàn định một lúc rồi để Sầm Sang trở về trại.

Còn Sầm Sang về đến trại thì lập tức tìm ngay Chu Hy và nói với giọng quan trọng:

- Thật may mắn. Tôi gặp quân Từ Sinh hiện ở trong khu rừng gần đây. Ta kéo quân đến là chúng bị bắt ngay.

Chu Hy mừng rỡ hỏi:

- Chúng dám ở gần đây à?

- Chúng đang ngủ vì mệt mỏi. Ta kéo quân đến và đánh thành linh thì chúng còn mong gì trốn thoát.

Chu Hy lập tức cho quân lính sửa soạn lên đường rồi cùng Sầm Sang tính kế hoạch.

Sầm Sang vẽ địa đồ chỉ rõ đường lối cho Chu Hy xem và nói:

- Tướng quân xong việc này chắc sao cũng được thăng chức cao. Xin nhớ đến tôi với.

Chu Hy mừng rỡ nói mau:

- Ta không quên ơn người đâu, người đáng là hộ tướng tâm phúc của ta.

Chu Hy nói xong ông ta cùng Sầm Sang ra ngoài sân trại kiểm điểm quân tướng rồi rần rộ kéo đi.

Vàng thái dương ngả về Tây nhuộm đỏ một vùng chiếu ánh hồng lấp lánh trên đồi núi xa xa, cây lá sáng rực một bề để rồi chìm vào bóng đêm u tối.

Chu Hy kéo quân đi chắc chắn thể nào cũng sẽ thành công, ông ta vui sướng về công trạng sắp đến của mình.

Quân đang đi bỗng nhiên con ngựa của Sầm Sang lồng lên và ném anh ta xuống đất. Chu Hy lật đật hỏi quân hộ vệ đỡ Sầm Sang lên thì anh ta ôm bụng nhăn nhó như sắp tắt thở, chân anh bị trật không đứng dậy nổi.

Chu Hy không biết sao thì Sầm Sang nhăn nhó nói:

- Sợ tôi không được lập công to, xin tướng quân cố chém đầu Từ Sinh đem về. Tôi trở về chờ tin vui.

Chu Hy thấy Sầm Sang như vậy, ông ta đành để Sầm Sang về và dặn:

- Người cô dưỡng bệnh ta sẽ nhớ đến người.

Chu Hy cho hai tên lính hộ tống Sầm Sang trở về trại, còn ông ta thẳng đường kéo quân thẳng tới.

Sầm Sang được hai tên quân đưa trở về trại, họ nép vào rừng chờ đoàn quân kéo qua cả rồi mới trở về.

Sầm Sang nằm trên xe nhăn nhó kêu đau khi hai tên quân đánh xe trở về trại.

Đến một khoảng đường vắng Sầm Sang ngồi dậy nhìn sau trước và thỉnh thoảng tuốt gươm ra đâm chết hai tên quân rồi cầm cương ngựa rẽ vào rừng sâu.

Từ Sinh tức trực sẵn trong rừng ra đón Sầm Sang và nói:

- Mừng tướng quân thành công. Chu Hy sẽ đem quân vào chỗ chết. Hắn sẽ không về được nữa mà mong.

Từ Sinh cầm tay Sầm Sang và nói:

- Tướng quân đã vì nghĩa lớn mà không nghĩ đến tình thân, chúng tôi kính phục vô ngần.

Sầm Sang vui vẻ nói:

- Việc ấy để lại lúc khác. Ngay bây giờ chúng ta nên liệu việc này cho xong. Chẳng hay tướng quân đã sắp sẵn quân sĩ chưa?

- Xong cả rồi, chỉ chờ tướng quân điều khiển nữa là trọn.

Sầm Sang cười và nói:

- Hôm nay tôi không ngờ được cùng tướng quân và các bạn trở nên người thân. Tôi chỉ sợ một mai chết đi không về được đến quê nhà, làm ma đất khách thì vợ con cha mẹ đau lòng.

Từ Sinh nói ngay:

- Rồi có ngày tướng quân sẽ về quê quán mà ngày ấy không lâu đâu.

Sầm Sang quay nhìn lại thì rừng cây cũng vẫn một màu xanh xám, sương sớm đã giăng màn khắp nơi nhưng nghĩa quân vẫn không một bóng người thấp thoáng.

Anh ta thầm khen tài ẩn núp kín đáo của nghĩa quân và cảm thấy đem quân vào rừng lũng bắt họ là đi vào cái chết nguy hiểm.

Sầm Sang nói:

- Bây giờ sắp tới rồi. Chúng ta tiến lên đến trại thì vừa.

Từ Sinh đưa tay vẫy một cái tức thì trong khắp lùm bụi có tiếng cây lá xào xạt và những quân lính kéo ra, họ mặc áo quần giống như của bọn giặc.

Vịnh tiến đến bên chàng và hỏi:

- Bây giờ lên đường chẳng?

Từ Sinh đáp ngay:

- Tướng Sầm Sang bảo lên đường. Vậy thì ta đi cho chóng.

Vịnh vẫy tay một cái thì mấy người giáp sĩ đem ngựa đến. Vịnh, từ Sinh và Sầm Sang lên ngựa rồi tiến đi trước.

Đoàn quân kéo theo, vượt rừng qua bụi tiến về phía trại giặc, lòng mong diệt tan kẻ thù cướp nước.

Đến cuối giờ Tuất thì đoàn quân đã đến trại Chu Kiệt. Họ nghỉ ít lâu thì phía rừng có những tiếng pháo nổ vang trời và sau đó ít lâu ngọn lửa cháy hùng hực trông sáng rực một vùng to lớn.

Trong trại quân Chu Kiệt, bọn hạ tướng và quân sĩ nhìn ngọn lửa nghe pháo nổ rền mà tin tưởng tướng Chu Kiệt đã toàn thắng, đã diệt nghĩa quân báo thù cho đồng đội.

Ngọn lửa ngoài rừng càng lúc càng cao hùng sáng, sáng đỏ một góc trời trông ghê rợn.

Từ Sinh thấy hỏa hiệu chàng biết quân giặc nguy rồi, đến lúc thấy một ngọn lửa nữa cháy to lên thì biết giặc bị diệt rồi chàng bảo Sầm Sang:

- Chắc quân ta đã toàn thắng. Bây giờ đến lượt chúng ta.

Sầm Sang mỉm cười không nói, nhưng sự quả quyết đã hiện trên gương mặt anh ta.

Trong trại canh, tiếng trống mõ báo tàn giờ Hợi. Đèn đuốc trong trại tắt hết, quân lính đã đi ngủ.

Sầm Sang chép miệng:

- Chúng ta chờ từ Tuất đến cuối giờ Hợi là vừa rồi. Bọn kia thấy tôi về chắc không nghi ngờ chi cả. Bây giờ ai đi với tôi đây?

Từ Sinh và Lê Phong cùng nói:

- Hai chúng tôi đi với tướng quân vào trước.

Sầm Sang lắc đầu nói:

- Tướng quân không nên nhẹ mình vào nơi nguy hiểm.

Từ Sinh cười và nói:

- Nếu tôi không cố sức thì còn ai hết lòng. Chúng ta phải nghĩ đến đại sự là hơn.

Sầm Sang phục thềm cái can đảm của võ tướng nước Nam rồi tiến đi trước trong khi quân sĩ giáo mác sẵn sàng chờ lệnh là tiến lên.

Vịnh và Nguyễn Đạt tay cầm song đao mắt nhìn chăm vào trại giặc mà lòng hồi hộp lạ thường.

Vừa lúc đó Sầm Sang đã đi gần đến cửa trại, vó ngựa của họ dồn dập reo làm bọn gác chốt đuốc sáng rực chữa dao mác ra và thét hỏi.

Sầm Sang đáp khẩu hiệu và phi ngựa sát tới nói to:

- ta đây mà, mở cửa cho ta vào. Quân ta toàn thắng rồi.

Quân giữ cửa thấy rõ Sầm Sang là tướng của mình nên tuân lệnh mở ra thì Sầm Sang và Vịnh tiến vào sát bên Từ Sinh.

Sầm Sang nhìn quân lính và nói:

- Toán hầu quân đã trở về giữ trại vì nghe đâu giặc khác kéo đến đánh trại giải vây cho bọn bị vây trong rừng. Ta vâng tướng lệnh về đây. Các người mở luôn cửa kia cho quân lính vào.

Quân sĩ nào biết ắt giáp gì, chỉ vâng theo tướng lệnh nên mở cửa rộng ra thì Sầm Sang cầm cờ vẫy một cái.

Vịnh thúc quân tiến vào một cách tự nhiên như quân trở về trại.

Bọn quân tướng trong trại nghe vó ngựa gõ đầu quân mình về các bộ tướng ra xem thì nghĩa quân đã tràn vào đầy các khắp sân trại và không hiểu sao có tiếng pháo nổ.

La lên một tiếng vang trời, nghĩa quân hò reo như sấm sét xông vào trại giặc chém loạn đả...

Thật như bị nước lụt tràn tới, quân giặc không làm sao tránh thoát được, chúng chạy bậy với nhau mà chịu chết.

Còn võ tướng cự một chút rồi cũng bị giết vì làm sao cự với cả trăm người có võ khí lại xông đánh lúc chẳng phòng.

Từ Sinh dẫn quân xông sát khắp nơi, trong các trại giặc đâu đâu cũng có tiếng ó vang và có gần đến nửa trống canh thì tiếng thét im dần và dứt hẳn.

Quân giặc đã tan cả, nghĩa quân đại thắng diệt cả quân giặc bắt không biết bao nhiêu lính giặc đầu hàng.

Vịnh gặp Sầm Sang thì vỗ vai mừng và khen tặng rồi hỏi:

- Tướng quân Từ Sinh ở đâu?

Sầm Sang ngạc nhiên nói:

- Lúc chia tay, kéo quân ra mấy ngả, ông ấy tiến về phía cuối trại. Tôi chưa gặp lại lần nào.

Vịnh truyền quân nổi đuốc thêm lên, khắp trong các trại sáng rực như ban ngày, bọn quân khiêng xác người chết ra khỏi trại và đem người bị thương về một nơi.

Còn Vịnh đích thân gọi họp tướng. Chàng kinh sợ khi thấy các phó tướng đều có mặt mà Từ Sinh sao lại vắng. Lập tức Vịnh truyền cho khắp trại đi tìm chúa tướng. Tức thì khắp nơi nhộn nháo, quân lính thêm đuốc và kéo đi tìm Từ Sinh.

Còn Vịnh và Sầm Sang cùng với mười tên giáp sĩ hộ vệ đi về phía cuối trại.

Nơi trại này người chết như rạ vì lúc nghĩa quân xông vào đánh mấy trại kia trước nên trại cuối hay kịp tìm khí giới chống lại.

Dù họ đầu hàng nhưng khi giáp chiến người chết vô số kẻ vừa quân ta vừa quân giặc.

Vịnh cùng Sầm Sang nhìn vào những xác nằm ngổn ngang mà quân lính sắp vác đem ra, bỗng Vịnh rú khê vì thấy Từ Sinh nằm im lìm trong góc trại mình đầy máu xung quanh chàng là mấy chục xác giặc.

Vịnh xóc lại ôm Từ Sinh lên tay và áp tai vào ngực chàng. Vịnh mừng rú lên và nói to:

- Tướng Từ Sinh vẫn còn sống. Tim còn đập.

Vịnh đứng ngay và lật đật trở về trong quân để cho các vị phó tướng biết tin ấy.

Hai vị thầy thuốc giỏi chạy vào chữa vết thương và cứu tỉnh chàng dậy. Từ Sinh bị một vết gươm đâm trên ngực, may mà nhát gươm ấy chỉ trúng xương không chạm vào phổi, một nhát trúng chân rất nặng.

Hai vị thầy thuốc hết lòng cứu chữa chàng, họ hy vọng chàng có thể sống lại.

Từ Sinh bị thương được loan đi khắp các nơi làm quân sĩ náo động. Vịn sợ lòng quân thối chí nên lập tức vào quân, thay quyền Từ Sinh điều khiển tất cả công việc, họ dùng lời khuyến khích quân binh.

Các vị phó tướng cũng hết sức tuân theo lệnh Vịn thi hành ngay những việc cần nên trại quân đến sáng hôm sau là yên ổn.

Nghĩa quân chiếm được trại giặc sau bao ngày sống khổ sở trong rừng sâu, nay họ vui mừng vô kể.

Còn vị võ sư đang ở bên trại chiếm được của Hoàng Thành nghe báo Từ Sinh bị thương nặng nên ông lập tức đi ngay để giúp đỡ Vịn xem xét quân tình và xem Từ Sinh ra sao?

Ông đến nơi liền đi xem khắp các trại quân và khen Vịn với các phó tướng phòng bị sắp đặt chu đáo, rồi cảm ơn Sầm Sang. Xong đâu đấy ông vào thăm Từ Sinh. Lúc ấy Từ Sinh mới vừa tỉnh dậy, chàng nằm lịm đi vì đau đớn quá.

Vị võ sư nhìn chàng và nói:

- Con yên lòng nằm nghỉ, ta đã toàn thắng cả rồi. Ngày thành công của dân ta không còn xa nữa.

Từ Sinh mỉm cười, chàng tỏ vẻ như không đau đớn chi cả. Bây giờ các vị phó tướng đều có mặt bên cạnh chàng. Từ Sinh chỉ Sầm Sang muốn nói gì với vị võ sư mà vì khô cổ quá chàng không nói được.

Vị võ sư cười và đón ý chàng:

- Phải, thầy biết Sầm Sang là người đồng cảnh ngộ như ta. Anh vì nghĩa lớn mà quên lợi danh vô nghĩa. Thật đáng khen và giao cho chức vị xứng đáng.

Từ Sinh gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Vị võ sư bảo chàng:

- Thầy không thể nào ở lại đây lâu được. Việc nơi đại trại là cần thiết phải về ngay. Còn nơi đây con có thể giao cho tham mưu Vịn quản thủ, có các vị phó tướng vừa giúp.

Từ Sinh gật đầu và gượng cười.

Bây giờ vị võ sư đứng lên, cầm tay chàng và nói:

- Con hãy yên nghỉ. Thầy mong con chóng lành mạnh như xưa.

Ông lui ra cùng một lượt với các vị võ tướng và sau khi căn dặn họ mọi sự, ông trở về đại trại nơi Lam Giang.